

NYILAS ATILLA

A MEGNYUGVÁS

[Az Álmoskönyvből]

*Mikor nagyapád elhalt,
a kutyák kaparták a földet
az udvaron és a töltés oldalában,
megérezték a balálát,
megérezték a szagát.*

*Vártam haza, és megjelent
a kiskapuban szabályosan, életben,
az otthoni munkásrubában,
simléderes sapka a fejében,
amiben nyáron szokott járni,*

*noha október hidegebb felében,
balála harmadnapján először,
és azután sorozatosan,
volt, hogy egymás után háromszor,
a természetes alakjában,*

*olyan megnyugvás volt látni,
mosolygott, ahogyan szokott,
becsengetett, és még hallottam is,
nyomta a csengőt, arra ébredtem,
föl is keltem, mentem az erkélyre –*

*és nem láttam ott senkit.
Akkor visszafeküdtem.
De sokszor megjelent, de sokszor.
De már nem. Nem látom már többet.
Csak amíg a régi házban laktam.*

*Ebből a szempontból talán megnyugodott.
Aki ilyenén nem esett át,
az nem tudja, hogy ez mit jelent.
Kinéztem, senki. De a kutyák
kint a kertben akkor is kapartak.*